

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12

Poslovni broj: P-609/2019-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužitelja Leona Huremovića, OIB 14972378777, Matije Gupca 84, 44250 Petrinja, zastupanog po punomoćnicima iz ZOU Domagoj Rupčić i Lana Kostanjšek, odvjetnicima iz Siska, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Zlatku Knezoviću iz OD KNEZOVIĆ & Partneri j.t.d., radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 13. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnice tužitelja, te punomoćnika tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba ugovora o kreditu broj 406-58/2007, sklopljenog dana 3. srpnja 2007. između tužitelja Leona Huremovića, OIB 14972378777, iz Petrinje, Matije Gupca 84, kao korisnika kredita i tuženika Addiko Bank d.d., iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 kao pravnog slijednika Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d., sadržana u članku 4. kojim je ugovoreno da se kredit otplaćuje u 300 mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti 391,82 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba ugovora o kreditu broj 406-58/2007, sklopljenog dana 3. srpnja 2007. između tužitelja Leona Huremovića, OIB 14972378777, iz Petrinje, Matije Gupca 84, kao korisnika kredita i tuženika Addiko Bank d.d., iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 kao pravnog slijednika Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d., sadržana u članku 6. kojim je ugovoreno da banka mijenja kamatnu stopu sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 kao pravnom slijedniku Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. da tužitelju Leonu Huremoviću, OIB 14972378777, iz Petrinje, Matije Gupca 84, isplati iznos od 10.146,69 eura u roku od 15 dana, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih

na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, kako slijedi:

- na iznos od 2,23 eur od 31.8.2007.godine pa do isplate
- na iznos od 0,44 eur od 30.9.2007.godine pa do isplate
- na iznos od 2,86 eur od 30.11.2007. godine pa do isplate
- na iznos od 2,15 eur od 31.12.2007.godine pa do isplate
- na iznos od 26,10 eur od 31.1.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 27,88 eur od 29.2.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 57,99 eur od 31.3.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 50,95 eur od 30.4.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 48,16 eur od 31.5.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 51,59 eur od 30.6.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 46,55 eur od 31.7.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 46,80 eur od 31.8.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 50,58 eur od 30.9.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 72,43 eur od 31.10.2008.godine pa do isplate
- na iznos od 61,01 eur od 30.11.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 82,40 eur od 31.12.2008. godine pa do isplate
- na iznos od 85,42 eur od 31.1.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 86,78 eur od 28.2.2009.godine pa do isplate
- na iznos od 83,02 eur od 31.3.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 83,74 eur od 30.4.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 77,99 eur od 31.5.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 73,76 eur od 30.6.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 74,89 eur od 31.7.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 77,12 eur od 31.8.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 76,92 eur od 30.9.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 74,67 eur od 31.10.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 78,90 eur od 30.11.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 82,30 eur od 31.12.2009. godine pa do isplate
- na iznos od 87,12 eur od 31.1.2010. godine pa do isplate
- na iznos do 86,02 eur od 28.2.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 92,57 eur od 31.3.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 91,32 eur od 30.4.2010.godine pa do isplate
- na iznos od 93,74 eur od 31.5.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 114,71 eur od 30.06.2010.godine pa do isplate
- na iznos do 110,40 eur od 31.7.2010.godine pa do isplate
- na iznos do 123,59 eur od 31.8.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 119,03 eur od 30.9.2010. godine pa do isplate

- na iznos od 111,70 eur od 31.10.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 132,63 eur od 30.11.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 138,93 eur od 31.12.2010. godine pa do isplate
- na iznos od 125,25 eur od 31.1.2011.godine pa do isplate
- na iznos od 130,54 eur od 28.2.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 124,45 eur od 31.3.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 125,56 eur od 30.4.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 151,33 eur od 31.5.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 153,84 eur od 30.6.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 175,37 eur od 31.7.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 164,31 eur od 31.8.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 152,20 eur od 30.9.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 135,30 eur od 31.10.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 134,40 eur od 30.11.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 139,94 eur od 31.12.2011. godine pa do isplate
- na iznos od 144,77 eur od 31.01.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 145,42 eur od 29.2.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 142,08 eur od 31.3.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 144,33 eur od 30.4.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 145,87 eur od 31.5.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 143,28 eur od 30.6.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 143,96 eur od 31.7.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 142,02 eur od 31.8.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 137,87 eur od 30.9.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 142,35 eur od 31.10.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 144,50 eur od 30.11.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 142,94 eur od 31.12.2012. godine pa do isplate
- na iznos od 134,48 eur od 31.01.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 141,66 eur od 28.2.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 142,29 eur od 31.3.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 139,48 eur od 30.4.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 130,72 eur od 31.5.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 130,50 eur od 30.6.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 132,65 eur od 31.7.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 136,10 eur od 31.8.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 140,87 eur od 30.9.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 138,41 eur od 31.10.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 140,15 eur od 30.11.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 142,13 eur od 31.12.2013. godine pa do isplate
- na iznos od 99,96 eur od 31.01.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 102,13 eur od 28.2.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 101,42 eur od 31.3.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 99,02 eur od 30.4.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 98,25 eur od 31.5.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 98,59 eur od 30.6.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 101,32 eur od 31.7.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 103,62 eur od 31.8.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 103,14 eur od 30.9.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 105,13 eur od 31.10.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 106,48 eur od 30.11.2014. godine pa do isplate

- na iznos od 105,69 eur od 31.12.2014. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 31.01.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 28.2.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 31.3.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 30.4.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 31.5.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 30.6.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 31.7.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 31.8.2015. godine pa do isplate
- na iznos od 105,91 eur od 30.9.2015. godine pa do isplate.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. da tužitelju Leonu Huremoviću naknadi trošak ovog postupka u iznosu od 1.982,00 eura, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Leon Huremović podnio je ovome sudu tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d., kao pravnog sljednika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi je naveo kako su on i prednik tužene su dana 3.7.2007. godine sklopili ugovor o kreditu broj: 406-58/2007 temeljem kojeg je prednica tužene isplatila tužitelju iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 72.700,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Člankom 4. predmetnog ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u 300 mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 391,82 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja. Anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, prvi anuitet dospijeva zadnjeg dana u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je kredit iskorišten. Člankom 6. predmetnog kredita ugovoreno je da banka ugovorenu kamatnu stopu iz čl. 3. Ugovora neće mijenjati do 31.12.2007. godine ako se Korisnik kredita pridržava svih odredbi ugovora. Banka je ovlaštena za cijelo vrijeme otplate kredita promijeniti kamatnu stopu u komercijalnu ako se Korisnik kredita ne pridržava bilo koje odredbe ugovora. Ugovorne strane su suglasne da će se Korisniku kredita, ako se pridržava svih odredbi Ugovora 1.1.2008. godine promijeniti kamatna stopa na kamatnu stopu važeću za kredite za mlade. Nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru prihvata pismenu obavijest banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promjenjivom kamatnom stopom. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine utvrđeno je da su ugovorne odredbe u svim kreditima kojima je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom banke, a o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te koji su podignuti u razdoblju od 10.9.2003. godine, pa do 31.12.2008. godine ništetne. Odlukom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine utvrđeno je da su banke, a među njima i tužena, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Sud je utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene i kao takve ništetene jer su banke, a među njima i tužena, propustile

informirati potrošače o općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za Euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Upravo su ovakve nepoštene i ništetne odredbe ugovorene člancima 4. i 6. predmetnog kredita. Naime, tužena nije prilikom sklapanja ugovora upozorila tužitelja na gore navedene rizike, niti je pregovarala sa istim prilikom izmjene kamatne stope. Člankom 323. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora. S obzirom da je sve što je tužena stekla po osnovi ništetnih ugovornih odredbi tužena je tako temeljem ništetene odredbe o promjeni kamatne stope stekla iznos od 28.362,92 kn, a temeljem nepoštene i ništave odredbe kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak iznos 50.878,56 kn što ukupno iznosi 79.241,48 kn. Kako je tužena utuženi iznos stekla na temelju nepoštenih ugovornih odredbi tužitelj temeljem čl. 1115. ZOO ima pravo i na zakonske zatezne kamate od trenutka stjecanja svakog pojedinog iznosa, pa do isplate. Tužitelj i tužena su dana 4.2.2016. godine sklopili Aneks uz ugovora o kreditu broj: 406-58/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u EUR. Odlukom Vrhovnog suda RH Rev 2868/2018 od 12.2.2019. godine odlučeno je činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovora o kreditu tj. konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništave jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti otpadne. Slijedom svega navedenog tužitelj ustaje sa ovom tužbom i predlaže da naslovni sud nakon provedenog postupka udovolji njegovom tužbenom zahtjevu.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženik Addiko Bank d.d. ističe kako nisu ispunjene pravne pretpostavke za primjenu članka 186.b stavka 3. Zakona o parničnom postupku u ovom konkretnom slučaju. Iz sadržaja predmetne odredbe razvidno je kako moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (i to kumulativno) za valjano postavljanje tzv. nespecificiranih kondemnacija: a) mora biti riječ o situaciji u kojoj tužitelj ne može postaviti određeni zahtjev prije nego što dođe do podataka koje posjeduje tuženik i b) mora biti riječ o podacima koje je tuženik dužan dati tužitelju prema sadržaju građanskopravnog odnosa ili o podacima koji se mogu smatrati zajedničkim za obje stranke. U ovom slučaju nije ispunjen niti jedan od spomenutih uvjeta. Slijedom toga, tuženik predlaže sudu odbaciti tužbu kao nedopuštenu. Tužitelj u ovom konkretnom slučaju traži kondemnatornu pravnu zaštitu zahtijevajući od suda da naloži tuženiku isplatu odgovarajućeg novčanog iznosa, a tuženik tvrdi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe. Navedeno iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, a to predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ove parnice. Tuženik osporava da bi odredbe Osnovnog ugovora koje se odnose na kamatnu stopu i vezanje glavnice uz valutu švicarskog franka uopće bile ništetne. Međutim, bez obzira na navedeno, tuženik ističe kako je pitanje vraćanja iznosa koje traži tužitelj konačno i sporazumno riješeno temeljem Aneksa sklopljenim među strankama ovog spora sukladno ZID ZPK. Nedvojbeno je kako ZID ZPK predstavlja konačno i trajno rješenje problematike kredita denominiranih u CHF i

denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Sam postupak konverzije provodio se na sljedeći način odnosno u sljedećim koracima: u prvom koraku tuženik je bio dužan početnu odobrenu glavnicu kredita iz Osnovnog ugovora pretvoriti u EUR prema tečaju koji se primjenjivao na dan uplate kredita (čl. 19.c stavak 1. točka 1. ZID ZPK). Tuženik je prilikom konvertiranja kredita prvo pretvorio iznos kredita u kune te je potom iznos kredita u kunama pretvorio u EUR - iz članka 2. Aneksa je razvidno kako stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30.09.2015. godine iznosi 36.292,62 EUR; u drugom koraku tuženik je bio obavezan početnu ugovorenu kamatnu stopu kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF zamijeniti kamatnom stopom koju je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja Osnovnog ugovora (čl. 19.c stavak 1. točka 2. ZID ZPK) - iznos nove kamatne stope ugovoren je u članku 3. Aneksa; u trećem koraku tuženik je bio obavezan izraditi novi otplatni plan kredita izračunat u skladu s gornjim točkama (i) i (ii) i koji mora sadržavati sve promjene uvjeta koje su nastupile tijekom postojanja potrošačko-dužničkog odnosa, a nastale su u pogledu kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.c stavak 1. točka 3. ZID ZPK), u četvrtom koraku vrši se pretvaranje do sada uplaćenih svota temeljem Osnovnog ugovora u svote kojima se namiruju anuiteti određeni prema novom otplatnom planu, pri čemu ukupno uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine preplatu (čl. 19.c stavak 1. točka 4. ZID ZPK) iznos preplate u ovom konkretnom slučaju iznosi 24.797, 10 kn i utvrđen je u članku 2. Aneksa; u sljedećem koraku tuženik je bio u obvezi izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, a koji je sadržavao detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije. Pritom je tuženik također imao obvezu pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim u zakonu (čl. 19.d ZID ZPK); tuženik je bio obavezan u roku od 45 dana nakon stupanja na snagu ZID ZPK dostaviti tužitelju izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30.09.2015. godine zajedno s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu (čl. 19.e ZID ZPK) te zajedno s pregledom svih pojedinačnih tražbina od potrošača odnosno izvodom otvorenih stavaka na temelju Osnovnog ugovora - iz samog Aneksa je razvidno kako je tuženik udovoljio ovoj obvezi; nakon toga tužitelj je imao rok od 30 dana računajući od dana primitka izračuna konverzije donijeti odluku o prihvaćanju izračuna konverzije kredita (čl. 19.e st. 5 ZID ZPK) - dakle, ovdje je naglasak na tome da je riječ o mogućnosti koja je dana tužitelju, a ne o njegovoj obvezi. Tužitelj nije morao prihvatiti konverziju; u slučaju prihvata prijedloga konverzije vjerovnik (ovdje tuženik) je taj koji snosi ukupan trošak konverzije odnosno razliku između stanja potraživanja po osnovnom ugovoru o kreditu i stanja potraživanja nakon konverzije (čl. 19.e st. 1. toč. 1. ZID ZPK). Iz navedenog je razvidno kako je temeljem provedbe konverzije tužitelj već obeštećen za iznose koje potražuje tužbom. Navedeni iznos odgovara upravo iznosu preplate utvrđenom u članku 2. Aneksa (24.797,10 kn). Tužitelju su plaćene odnosno priznate preplaćene svote u navedenom iznosu na način da su iskorištene za podmirenje obroka prema novom otplatnom planu. Dakle, tužitelj je namiren sa svojim potraživanjem slijedom čega je u potpunosti jasno kako tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare utuženih tražbina. Sukladno članku 226. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima tražbine povremenih davanja za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate (kao što je to bio slučaj kod anuiteta koje je tužitelj otplaćivao prema Osnovnom ugovoru) zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Upravo temeljem ove zakonske odredbe u

trenutku podnošenja tužbe već je nastupila zastara svih navodnih tražbina tužitelja obzirom da je proteklo više od 3 godine od dospelosti svih anuiteta po Osnovnom ugovoru. Naime, Osnovni ugovor sklopljen je dana 03.07.2007. godine, a Aneks temeljem kojeg je, između ostalog, promijenjena visina anuiteta sklopljen je dana 04.02.2016. godine. Ukoliko, pak, tužitelj smatra da mu pripada pravo zahtijevati od tuženika plaćanje utuženih iznosa temeljem instituta stjecanja bez osnove, tuženik ističe kako je i u tom slučaju prigovor zastare u potpunosti osnovan. Naime, obzirom da za tražbine po osnovi stjecanja bez osnove nije propisan nikakav poseban zastarni rok, iste zastarijevaju u općem zastarnom roku od 5 godina. Slijedom toga, a budući da je od dana sklapanja Osnovnog ugovora - koji sadrži po tužitelju ništetne klauzule na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev za plaćanje - proteklo više od 5 godina, jasno je kako je tužiteljevo navodno potraživanje u cijelosti zastarjelo. Iz svih naprijed navedenih argumenata jasno proizlazi kako je tuženikov prigovor zastare osnovan slijedom čega se predlaže sudu navedeni prigovor usvojiti i odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan, i to prije provođenja dokaznog postupka. Tuženik ističe kako tužitelj nakon izvršene konverzije kredita nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po Osnovnom ugovoru, i to iz razloga koje tuženik navodi u nastavku. Iz sklopljenog Aneksa je razvidno kako je tužitelj prihvatio tuženikov prijedlog konverzije Osnovnog ugovora. Time je Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR na način kao daje u svim aspektima (kako u pogledu glavnice, tako i u pogledu ugovornih kamata) i bio sklopljen u EUR od samog početka. Prema tome, prvotni CHF ugovor o kreditu je nakon konverzije u eurski kredit jednostavno prestao postojati obzirom da konverzija ima pravni učinak ex tunc. Takav pravni učinak konverzije proizlazi iz samog ZID ZPK obzirom da je provedbom konverzije korisnik kredita doveden u položaj u kojem bi bio da je umjesto kredita u CHF sklopio odgovarajući kredit u EUR. Kao što je naprijed detaljno objašnjeno, kamate i glavnica po CHF kreditu preračunate su u kamate i glavicu u EUR po tečaju koji je banka primjenjivala na dan uplate kredita iste vrste i trajanja u EUR, a ukupno (do trenutka provedbe konverzije) uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine preplatu koja se koristi za namirenje budućih obroka sve dok se preplata potpuno ne iskoristi. Dakle, prvotni Osnovni ugovor u cijelosti je zamijenjen novim ugovorom (Aneksom) kojim je utvrđen novi opseg i sadržajno drugačija obveza primatelja kredita, čime je Osnovni ugovor prestao postojati (obveznopravni dužničko-vjerovnički odnos između stranaka nakon provedbe konverzije postoji isključivo temeljem Aneksa, a ne više po osnovi Osnovnog ugovora). Obzirom da više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, iste se ne mogu više utvrditi ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Naime, jedna od osnovnih pravnih pretpostavki za (O nastanak obveze vraćanja temeljem stjecanja bez osnove jest da prijelaz dijela imovine Zakona o obveznim odnosima). Međutim, navedeni kriterij nije ispunjen u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu činjenicu kako su stranke sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora odnosno u njemu sadržanih spornih odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. S tim u vezi, tuženik smatra bitnim iznova naglasiti kako je temeljem provedene konverzije izvršena ne samo promjena valute CHF ugovora o kreditu već i promjena kamatne stope te kako ona obuhvaća sve uplaćene svote anuiteta s naslova CHF ugovora o kreditu. Zaključenjem Aneksa tužitelj i tuženik su u potpunosti „izašli” iz ranijeg ugovornog odnosa odnosno prijašnji Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF prestao je postojati. Tuženik izričito osporava tvrdnje iz tužbe da bi odredbe Osnovnog ugovora

o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi uopće bile ništetne. Tuženik ističe kako su predmetne odredbe valjane, slijedom čega tužitelj nema i ne može imati nikakve tražbine prema tuženiku po ovoj osnovi. U prvom redu, tuženik naglašava kako tužitelj ničime nije dokazao da bi sporne odredbe Odredbe osnovnog ugovora bile ništetne. Međutim, tužitelj nema pravo pozivati se na utvrđenja iz spomenutih presuda donesenih u okviru Kolektivnog spora, i to iz više razloga: nije postojala mogućnost ostvarenja kolektivne zaštite potrošača prema potrošačkim propisima koji su bili na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora; temeljna pretpostavka za usvajanje tužbenog zahtjeva jest prethodno prejudicijelno utvrđenje suda da su sporne odredbe Osnovnog ugovora ništetne (tuženik kaže prejudicijelno obzirom da se tužbenim zahtjevom ne traži utvrđenje ništetnosti slijedom čega se o navedenoj problematici ne može odlučivati meritorno kao o glavnom pitanju), a tužitelju nedostaje pravni interes da sud donese takovo utvrđenje; među strankama ovog spora više ne postoji pravni odnos koji bi bio obuhvaćen presudama donesenim u okviru Kolektivnog spora; pravomoćnost prvostupanjske presude donesene u Kolektivnom sporu ne odnosi se na Osnovni ugovor. U trenutku sklapanja Osnovnog ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, u daljnjem tekstu: „ZZP'03”). Odredba članka 131. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine (Narodne novine 79/07, 125/07) koja regulira institut kolektivne zaštite potrošača stupila je na snagu tek dana 16.07.2009. godine, i to temeljem članka 81. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojom je ukinuta odgoda primjene članka 131. ZZP'07 do dana pristupa Republike Hrvatske u punopravno članstvo Europske unije. S druge strane, članak 502.a Zakona o parničnom postupku kojim je uvedena mogućnost podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava stupio je na snagu tek dana 01.07.2013. godine. Iz navedenog je razvidno kako u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije uopće postojala mogućnost kolektivne zaštite potrošača, pa se tužitelj u ovom konkretnom slučaju nema pravo pozivati na utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora. Navedeno pravo omogućeno je potrošačima tek temeljem pravnih propisa koji su stupili na snagu nakon sklapanja Osnovnog ugovora, a koji propisi se ne primjenjuju retroaktivno. Iz navedenog slijedi zaključak kako utvrđenja iz spomenutih presuda ne mogu imati nikakve pravne učinke na pravnu situaciju tužitelja. Međutim, obzirom da sporne odredbe na čijoj ništetnosti tužitelj temelji svoju tužbu više ne postoje, tužitelj nema pravni interes tražiti od suda utvrđenje ništetnosti tih odredaba koje više ne proizvode nikakve pravne učinke i temeljem kojih ne postoji C obveznopravni odnos između stranaka. Obzirom na smisao, cilj, svrhu, narav i pravne učinke konverzije prema ZID ZPK ima se smatrati ne samo kako sporne odredbe Osnovnog ugovora više ne postoje nego i da nikada nisu postojale. Kao što je naprijed već detaljno objašnjeno, temeljem izvršene konverzije prestala su postojati prava i obveze, a time i obveznopravni odnos, između stranaka temeljem spornih odredaba Osnovnog ugovora. Nakon sklapanja Aneksa obveznopravni odnos između stranaka nadalje postoji isključivo temeljem Aneksa. S tim u vezi, tuženik ističe kako se, s jedne strane, pravomoćne presude donesene u okviru Kolektivnog spora odnose isključivo na ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. S druge strane, među strankama nije sporno kako je temeljem Aneksa ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR. Iz toga proizlazi jasan zaključak kako navedene presude nemaju nikakav učinak na Aneks koji predstavlja novi (konvertirani) ugovor u kojem vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF nego uz EUR. Prema tome, ugovorne strane koje su sporazumno konvertirale svoj pravni odnos na način daje nastao novi pravni odnos, a onaj stari je prestao postojati, nemaju pravo pozivati se na utvrđenja iz presuda donesenih u Kolektivnom

sporu koje se odnose isključivo na stari (sada više nepostojeći) pravni odnos niti bi mogle bilo što potraživati jedna od druge temeljem starog CHF pravnog odnosa. Iz sadržaja članka 502.a, 502.b i 502.c Zakona o parničnom postupku razvidno je kako se temeljem instituta tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava (tzv. kolektivne tužbe) osigurava apstraktna zaštita svih onih čiji su interesi djelatnošću određenih fizičkih i pravnih osoba povrijeđeni. Kolektivnom tužbom štite se interesi i prava građana na apstraktan način, s prvenstvenim ciljem sprječavanja nezakonitih djelovanja fizičkih i pravnih osoba koje obavljanjem svoje djelatnosti teže vrijeđaju ili ozbiljno ugrožavaju interese neodređenog broja osoba. U tom smislu tuženik osobito upućuje na članak 502.c Zakona o parničnom postupku koji predviđa mogućnost pokretanja posebnih parnica za naknadu štete od strane fizičkih i pravnih osoba čiji su interesi bili šticeeni. Slijedom toga, prilikom ocjene ništetnosti odredaba Osnovnog ugovora potrebno je uzeti u obzir sve okolnosti ovog konkretnog predmeta koje su postojale u trenutku sklapanja ugovora. Pritom je osobito potrebno voditi računa o tome kakva je saznanja objektivno mogao imati sam tužitelj pri sklapanju Osnovnog ugovora, uključujući i okolnost jesu li njegova saznanja o parametrima koji utječu na formiranje tečaja i promjenu kamatne stope bili ili morali biti poznati. Slijepo citiranje presuda donesenih u okviru Kolektivnog spora u pogledu utvrđenja pravne valjanosti valutne klauzule i odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u pojedinačnim sporovima - bez kritičkog promišljanja i stavljanja u kontekst konkretne činjenične situacije i svih okolnosti pojedinačnog slučaja zasigurno bilo pravno pogrešno obzirom da bi se time ne samo dovelo u pitanje ustavom zajamčeno pravo na jednakost pred zakonom, već i prekršilo načeo poštenog suđenja zajamčeno u članku 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Iz navedenog razloga tuženik smatra kako isti ima pravo u ovom postupku dokazivati kako odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi u ovom konkretnom slučaju nisu ništetne. Tuženik u ovom odgovoru na tužbu tvrdi i detaljno argumentira da valutna klauzula sadržana u Osnovnom ugovoru nije ništetna. Zakon o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora (Narodne novine br. 35/05, u daljnjem tekstu: „ZOO”) izričito je dozvoljavao ugovaranje valutne klauzule. Ugovaranjem valutne klauzule u ovom konkretnom slučaju tužitelj i tuženik su dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako su se u ponudi tuženika istovremeno nudili krediti s valutnom klauzulom u različitim valutama, koji su isto tako sadržavali različite uvjete. Tužitelj je imao pravo izbora između više različitih kreditnih proizvoda tuženika, detaljno je analizirao sve opcije i u konačnici podnio zahtjev za odobrenje kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj nije bio ni na koji način prisiljen sklopiti ugovor o kreditu s takovom valutnom klauzulom. 46. Tuženik ističe kako članak 84. ZZP'03 izričito propisuje da „nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive” (tzv. test poštenosti). Prema tome, ukoliko su ispunjeni uvjeti iz članka 84. ZZP'03 sporne ugovorne odredbe ne mogu se utvrditi nepoštenima, a time niti ništetnima, sukladno ZZP'03. Stoga valja, prije razmatranja jesu li ispunjeni uvjeti iz članka 81. ZZP'03 za proglašavanje spornih odredaba nepoštenima, u prvom redu ocijeniti može li uopće doći do primjene spomenutog članka obzirom na zakonom propisanu zabranu provođenja testa poštenosti. Iz sadržaja odredbe članka 84. ZZP'03 razvidno je kako sljedeći uvjeti moraju biti kumulativno ispunjeni kako bi nastupila zabrana provođenja testa poštenosti u odnosu na sporne odredbe Osnovnog ugovora: mora biti riječ o odredbama o predmetu ili cijeni ugovora i (ii) mora biti riječ o odredbama koje su: jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik ističe kako su u ovom konkretnom slučaju

ispunjeni svi naprijed navedeni uvjeti. Tužitelju je bio i morao biti razumljiv smisao i učinci valutne klauzule sadržane u Osnovnom ugovoru. U prvom redu, tuženik naglašava činjenicu kako je Osnovni ugovor sastavljen u obliku solemnizirane privatne isprave. Navedeno znači kako je tužitelj od strane samog javnog bilježnika bio upoznat sa svim detaljima ovog pravnog posla i pravnim posljedicama koje iz istog proizlaze. Nadalje, zaposlenik tuženika je prilikom sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s ovim kreditnim proizvodom, istom objasnio što zapravo znači valutna klauzula odnosno koji je njezin cilj i svrha, kao i ekonomske posljedice eventualnog porasta vrijednosti CHF na njegove kreditne obveze odnosno rizike koji mogu proizaći iz činjenice ugovaranja kredita u CHF. Ne samo da je tuženik putem svog kreditnog referenta unaprijed odnosno prije sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s potencijalnim rizicima promjene tečaja već je u odnosu na potencijalne korisnike kredita općenito provodio i sustavno informiranje i educiranje istih o rizicima valutne klauzule vezane uz CHF. Podredno gore navedenim argumentima, tuženik naglašava kako odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nisu nepoštene. Kao što je već naprijed utvrđeno, tužitelj je imao pravo izbora između više kreditnih proizvoda tuženika. Tužitelj nije nužno morao uzeti kredit vezan uz valutu CHF obzirom da je imao mogućnost uzeti kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u drugim valutama (EUR, USD) ili pak kredit u valuti HRK bez ikakve valutne klauzule. Tužitelj je pritom detaljno razmotrio sve mogućnosti i u konačnici se sam odlučio na kredit vezan uz valutu CHF. Dakle, sam tužitelj je za sebe ocijenio kako mu je prihvatljiv upravo kreditni proizvod s valutnom klauzulom u CHF. Prema tome, prava volja i namjera tužitelja bila je sklopiti upravo Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF. Zaključno i podredno gore navedenim argumentima, tuženik ističe kako se u ovom postupku ne može valjano utvrditi nepoštenost valutne klauzule u Osnovnom ugovoru također i iz sljedećeg dodatnog razloga. Članak 83. ZPP'03 točno propisuje koje okolnosti se uzimaju u obzir prilikom ocjene nepoštenosti neke odredbe u potrošačkim ugovorima, upućujući između ostalog i na „sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora“. Takvo vezivanje ocjene valjanosti klauzule ugovora za vrijeme njegovog zaključenja znači da će klauzula biti nepoštena samo ukoliko su okolnosti u vrijeme zaključenja ugovora takve da klauzula stvara očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana. Dakle, ukoliko su se okolnosti promijenile nakon C zaključenja ugovora i tek se u takvim izmijenjenim okolnostima klauzula pokaže kao nepravedna ili nepovoljna (pa i nepoštena) za drugu stranu, zbog ovakvog izričitog zakonskog vezanja za trenutak zaključenja ugovora ne bi je bilo pravno moguće proglasiti nepoštenom. Budući da su u konkretnom slučaju okolnosti koje su uzrokovale povećane obveze tužitelja (aprecijacija tečaja CHF) nastupile nakon zaključenja Osnovnog ugovora, jasno je kako ne postoji valjana pravna osnova temeljem koje bi se odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu mogle proglasiti nepoštenima. Ugovaranjem valutne klauzule u Osnovnom ugovoru tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja. Prema tome nije ispunjena niti ova treća pretpostavka za utvrđenje nepoštenosti ugovornih odredaba. Tuženik u prvom redu ističe kako isti argumenti kojima dokazuje da je valutna klauzula kao ugovorna odredba razumljiva također dokazuju ne samo da tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja već i da je primijenio povećani stupanj pažnje dobrog stručnjaka svojim aktivnim pristupom podizanja svijesti svojih klijenata i potencijalnih novih korisnika kredita o svim relevantnim aspektima (značenju, cilju, svrsi, rizicima odnosno prednostima i nedostacima te mehanizmu funkcioniranja) primjene valutne klauzule u dugoročnim kreditnim odnosima. Čak štoviše, tuženik je informirao potrošače o svim informacijama koje je znao, pa tako i o tendencijama koje

mogu utjecati na promjene tečaja CHF te upozoravao potrošače u javnim objavama općenito o rizicima ugovaranja dugoročnih kredita u stranim valutama, a osobito u CHF. Svi iznosi za koje tužitelj tvrdi da su „preplaćeni” temeljem ugovornih odredaba Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nastali su kao posljedica oscilacija u kretanju tečaja HRK u odnosu na CHF odnosno kao posljedica okolnosti na koje sam tuženik nema nikakvog utjecaja i koje nije mogao nikako predvidjeti. Tuženik ističe kako niti u odnosu na odredbu Osnovnog ugovora o promjenjivosti kamatne stope (članak 6.) također nisu ispunjeni uvjeti za provođenje testa poštenosti iz članka 84. ZZP'03 niti uvjeti iz članka 81. ZZP'03 da bi se navedena odredba mogla utvrditi nepoštenom. Tuženik u prvom redu ističe kako odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu. O ništetnosti bi se moglo govoriti samo u slučaju da je visina kamate premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26. ZOO, a što ovdje nije slučaj. Prema tome, pitanje primjene promjenjivih kamatnih stopa s pravnog stajališta ne može biti dovedeno u pitanje, sve dok je visina ugovorene kamate unutar granica predviđenih zakonom. Kao drugo, obzirom da se radi o odredbi koja je sasvim uočljiva, jasna i razumljiva ne može se uopće ocjenjivati njezina poštenost, i to sukladno članku 84. ZZP'03. Naime, odredba članka 6. Osnovnog ugovora je: uočljiva iz razloga što je jasno vidljiva odnosno istaknuta u samom Osnovnom ugovoru te se po veličini fonta ni po čemu ne razlikuje od ostalih odredaba, dakle sasvim je uočljiva; jasna - iz razloga što je jezično i gramatički ispravno sastavljena, ne postoje nikakve dvojbe po pitanju sadržaja odredbe odnosno o tome što su stranke ugovorile temeljem ove odredbe; razumljiva -iz razloga što ne sadrži nikakve pojmove koje bi bile dvojbene po svom značenju. Po prirodi stvari, graničilo bi s vrijeđanjem tvrdnja da tužitelj ne razumije što znači riječ „promjenjiva” odnosno da to znači suprotno od riječi „fiksna”. Dakle, jasno je kako je predmetna odredba tužitelju bila sasvim razumljiva. Podredno tome, tuženik tvrdi kako predmetna odredba Osnovnog ugovora nije nepoštena obzirom daje riječ o odredbi: o kojoj se pojedinačno raspravljalo -tužitelj je mogao birati između više kredita s fiksnom i promjenjivom kamatnom stopom. Tuženik napominje da je tužitelj u tužbi naznačio da mu pripada novčana tražbina temeljem navodno ništetnih odredbi Ugovora o kreditu i to u iznosu od 79.241,48 kn, te tužitelju nije jasno na koji način je tuženik došao do navedenog iznosa, s obzirom da tužitelj uz tužbu nije podnio niti jedan dokaz osnovanosti i visine iznosa novčane. Slijedom svega navedenog, predložio je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 17-24 spisa), obavijesti (str. 25-26 spisa), otplatni plan (str. 27-28 spisa), pregled prometa za klijenta (str. 29-43 spisa), popis uplata (str. 44-45 spisa), otplatni plan (str. 47 spisa), obavijest o promjeni kamatnih stopa (str. 48 spisa), aneks uz ugovor o kreditu (str. 57-61 spisa), obračun konverzije (str. 448- spisa), nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje (str. 545-552 spisa) te je saslušan tužitelj Leon Huremović (str. 573-575 spisa).

4. Tužitelj Leon Huremović u svom je iskazu naveo kako su 2007. godine supruga i on podigli stambeni kredit za kupnju nekretnine potrebne im za život. Tražili su banku koja ima najpovoljnije uvjete kreditiranja i došli u Hypo banku. Mislili su podići kredit u kunama ali su im u banci rekli da je kredit u CHF najpovoljniji. Radilo se o hipotekarnom kreditu. Kredit su podigli na iznos od 42.000,00 CHF na rok otplate od 25 godina. Kredit još uvijek otplaćuje. Prije otprilike 2 ili 3 godine su u drugoj banci

podigli kredit kako bi otplatili sporni budući se nikako nisu mogli s bankom dogovoriti. Na početku otplate kredita rata istog mu je iznosila 1.728,00 kuna da bi narasla do iznosa od 3.220,00 kuna. U banci nije mogao pregovarati o uvjetima kreditiranja nego ga je gotovi obrazac ugovora čekao već sastavljen u banci. Nakon što je rata kredita počela rasti, on se obraćao banci radi rješavanja tog problema, a jedino što mu je banka ponudila to je zaustavljanje otplate kredita u trajanju od godine dana, što mu nije bilo prihvatljivo. Nekretninu koju je kupio spornim kreditom koristio je samo za vlastite potrebe i nije ju iznajmljivao. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bio nositelj OPG-a niti vlasnik obrta ili trgovačkog društva. U banci su mu objasnili da prvih 5 godina ima fiksnu kamatnu stopu, a da je nakon toga promjenjiva te se rata kredita stoga može mijenjati.

5. Podneskom od 19. ožujka 2026. tužitelj je, nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, precizirao tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci presude.

6. Temeljem svih izvedenih dokaza te na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

7. Uvidom u ugovor o kreditu broj 406-58/2007 od dana 3. srpnja 2007. utvrđeno je da je Banka odobrila stambeni kredit korisniku kredita u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 72.700,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita i to pod niže navedenim uvjetima za kupovinu stana (čl. 2. Ugovora), zatim, da rok otplate kredita iznosu 25 godina od dana stavljanja kredita u otplatu, a otplaćuje se u 300 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 391,82 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja (čl. 4. Ugovora), da je ugovorena kamatna stopa od 4,20 % dekurzivno godišnje (čl. 3. Ugovora) koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke (čl. 6. Ugovora).

8. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 249/14-2 od 9. 4. 2015., između ostalog, potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

9. Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 2221/2018-11 od 3. 9. 2019. potvrđena je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u

vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) u razdoblju do 6. 8. 2007., a od 7. 8. 2007. do 31. 12. 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

10. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena.

11. Nadalje, navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., temeljem odredbe čl. 502.c ZPP obvezuju ovaj sud, jer se u ovom predmetu radi o individualnom sporu kojeg je pojedinačni potrošač, ovdje tužitelj, pokrenuo protiv ovdje tuženika radi stjecanja bez osnove iznosa kojeg je tuženik na temelju ništetnih odredaba čl. 3. i čl. 6. spornog ugovora o kreditu, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i u dijelu kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, dakle, upravo radi zaštite svog pojedinačnog interesa povrijeđenog postupanjem prednika tuženika protivno propisima o zaštiti potrošača, na štetu ovdje tužitelja, a u odnosu na koju povredu propisa o zaštiti potrošača je odnesena osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

12. Utoliko što je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pružena apstraktna pravna zaštita kolektivnih interesa i prava svih potencijalnih potrošača i koja pravna zaštita nema kompenzacijski karakter, a ne i zaštita svakog potencijalnog potrošača, to tužitelj u ovom sporu ima pravo zahtijevati i isplatu iznosa preko ugovorene kamatne stope od 4,20 % godišnje te iznosa anuiteta plaćenog preko iznosa po tečaju švicarskog franka na dan isplate kredita.

13. U odnosu na odredbu čl. 6. Ugovora o kreditu od 03.07.2007., broj ugovora 406-58/2007, u dijelu u kojem je ugovoreno da se kamatna stopa mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke, da korisnik kredita svojim potpisom u ovom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visinu anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom, za zaključiti je da se radi radi o neodređenoj ugovornoj odredbi jer je na temelju iste tužitelj jedino znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok, po mišljenju ovog suda, nije mogao ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, zbog čega je stav ovog suda da buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenljiva nije bila određena, a niti određiva (čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO), a ujedno je po svom sadržaju, prosječnom potrošaču, objektivno takva

ugovorna odredba bila nerazumljiva, dok tuženik nije podnio nikakve dokaze u prilog suprotnom zaključku.

14. Naime, tuženik nije podnio nikakve dokaze da je tužitelju kao korisniku kredita njegov prednik na razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi tužitelj kao potrošač mogao spoznati učinke koji bi za njega u budućnosti proizašli iz takve ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, pa stoga Sud zaključuje da tužitelj kao potrošač nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju.

15. U odnosu na navedene odredbe spornog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je otplata anuiteta vezana uz valutu švicarski franak, te također imajući u vidu iskaz tužitelja, Sud zaključuje da prednik tuženika nije na transparentan način informirao tužitelja o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak, o činjenici da je takav rizik veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, a niti o činjenici povećanog rizika istovremenog ugovaranja i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

16. Iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da se o ugovorenoj valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo odnosno da je navedena odredba ugovora dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika, na koju tužitelj nije imao mogućnost utjecaja, te prednik tuženika koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaze stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, nije tužitelja informirao o mogućim posljedicama sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a tuženik nije dokazao suprotno.

17. Naime, pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara valutnu klauzulu, međutim prednik tuženika je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužitelju, istog informirati o smislu i sadržaju odredaba o valutnoj klauzuli i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u budućem razdoblju otplate kredita, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

18. Dakle, temeljem svega navedenog, Sud zaključuje da su odredbe čl. 4. i 6. Ugovora o kreditu od 03.07.2007., broj ugovora 406-58/2007, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i u dijelu u kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, bile sastavni dio ugovora sastavljenog od strane prednika tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj utjecao na sadržaj istih, čime je tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametnuta obveza koju objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključivanja ugovora, te da su takve odredbe nepoštene sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZZP) i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZZP/07) kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed

formuliranog standardnog ugovora trgovca, te u konačnici nišetne, sukladno odredbama čl. 87. st. 1. ZZP i čl. 102. ZZP/07.

19. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju nišetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog nišetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka nišetnosti.

20. Sud je na prijedlog tužitelja, izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještakinji Dragani Bubalo koja je u svom pismenom nalazu i mišljenju od 10. veljače 2026. navela kako razlika između iznosa koji je tužitelj stvarno plaćao temeljem Ugovora o kreditu te iznosa koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju CHF na dan korištenja kredita i po početnoj kamatnoj stopi sveukupno iznosi 10.146,43 €, od čega se iznos od -0,26 € odnosi na manje uplaćen iznos od početno ugovorenog iznosa anuiteta, odnosno iznos od 10.146,69 € se odnosi na više uplaćeni iznos od iznosa ugovorenog po početnim uvjetima. Tužitelj je dana 04.02.2016. sklopio s tuženikom Aneks uz ugovor o kreditu broj 406-58/2007. Navedeni dodatak Osnovnom ugovoru sklopio se između ugovornih strana radi provedbe postupka konverzije denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015). Navedenim ugovorom prema izračunu konverzije na dan 30.09.2015. utvrđeno je slijedeće: neotplaćena glavnica kredita u CHF iznosi 56.673,82 CHF (248.684,72 HRK), neotplaćena glavnica kredita u EUR iznosi 36.292,62 € (277.233,22 HRK), razlika u glavicama iznosi 28.548,50 HRK (3.789,03 €). Uz pretpostavku da su odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF nišetne, uz izračune razlika iz tablice u kojoj je utvrđena razlika između početnog anuiteta i anuiteta koji su otplaćivani tijekom razdoblja otplate kredita, i ovaj iznos utvrđene razlike u glavicama također ide na štetu tužitelja. U zaključku utvrđuje da konverzijom, pod uvjetom da su odredbe ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu nišetne, provedenom konverzijom nije došlo do potpunog obeštećenja tužitelja u odnosu na prvotno ugovorene odredbe glede promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

21. Stranke nisu imale prigovora nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje, a tuženik se na nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje očitovao kako je sud pogrešno odredio zadatak vještaku financijsko knjigovodstvene struke.

22. Točno je da su dana 4. veljače 2016. tužitelj i prednik tuženika sklopili Aneks uz Ugovor o kreditu broj 406-58/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj Rev-2868/2018 od 12.02.2019., korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje nišetnosti pojedinih ugovornih odredbi neovisno o činjenici što je ugovorena konverzija kredita. Ovo iz razloga što sklapanjem Aneksa Ugovora o kreditu nije u cijelosti podmiren dug budući nišetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu nišetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok nišetnosti naknadno

nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/15) koji je stupio na snagu 30.09.2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EURO na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR. Uvažavajući navedene stavove Suda Europske unije, konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača jer Aneksom Ugovora o kreditu nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana tj. sklapanjem istoga tužitelju nije priznata niti isplaćena razlika u vidu preplaćenih iznosa na ime kamata i razlike u valutnom tečaju. Sud je poklonio svoju vjeru nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje Dragane Bubalo, koje smatra stručnim i temeljitim, te je na temelju takvog vještačenja Sud utvrdio iznos razlike po osnovi kamate koje je tužitelj stvarno i faktički plaćao, te iznosa koje bi plaćao da nije došlo do promjene kamatne stope, odnosno da je ista iznosila i odgovarala iznosu kamatne stopa koji je bio prvotno ugovoren. Također je Sud utvrdio da je razlika po osnovi valutne klauzule koje je tužitelj stvarno i faktički plaćao, odnosno iznosa koji bi plaćao da nije bilo promjene tečaja u odnosu na tečaj na datum isplate kredita, a do sklapanja Aneksa uz Ugovor o kreditu broj 406-58/2007. Vještakinja je u svojim izračunima uzela u obzir Aneks uz Ugovor o kreditu broj 406-58/2007, kojim je utvrđena neotplaćena glavnica kredita na dan 30.09.2015. u iznosu 56.673,82 CHF, te uz početno ugovoreni tečaj za CHF (važeći na dan isplate kredita), protuvrijednost u kunama iste nedospjele glavnice iznosi 248.684,72 kuna. Razlika u tako izračunatim glavnica, na štetu tužitelja, iznosi 28.548,50 kuna. Slijedom navedenog, nije točan navod tuženika kako je tužitelj sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu broj 406-58/2007 obeštećen s osnova razlike u tečaju CHF jer konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača jer Aneksom Ugovora o kreditu nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Sklapanjem istoga tužitelju nije u potpunosti priznata niti isplaćena razlika u vidu preplaćenih iznosa na ime kamata i razlike u valutnom tečaju, a što je potvrđeno vjerodostojnim nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje.

23. Stoga je, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO, odlučeno kao u izreci ove presude odnosno tužitelju je dosuđen ukupan iznos utužene tečajne razlike i razlike po osnovi promjene kamate, po mjesecima kako to proizlazi iz izreke presude, sve sukladno nalazu i mišljenju vještakinje Dragane Bubalo, a zatezna kamata na svaki pojedini mjesečni iznos dosuđena je tužitelju temeljem odredaba čl. 29. ZOO od datuma dospijeca obveze plaćanja sukladno nalazu i mišljenju vještakinje i zahtjevu tužitelja.

24. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu (u predmetu br. P-1401/12) 4. 4. 2012. prekinut tijek zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO te je pravomoćnim okončanjem navedenog spora – donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. odnosno presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. zastara počela teći iznova, a vrijeme proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru (čl. 245. st. 1. ZOO), pa imajući u vidu da je tužba podnesena sudu 12. lipnja 2019., te da je tužitelj tek provedenim vještačenjem utvrdio točnu visinu utužene razlike po osnovi preplate anuiteta, za zaključiti je da temeljem odredbe čl. 225. ZOO nije nastupila zastara utuženog potraživanja.

25. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a odnosno stoga što je tužitelj u sporu uspio cijelosti tuženik mu je dužan nadoknaditi parnični trošak u cijelosti. Tužitelju su sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznati troškovi za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7.st.1. Tarife), za zastupanja na ročištima 06.05.2021., 27.11.2025., 13.04.2026. u iznosu od 200,00 eura svako (Tbr.9. st.1. Tarife), za sastav 2 podneska u iznosu od 200,00 eura za svaki (Tbr.8.st.1. Tarife), trošak vještačenja u iznosu od 330,00 eura i sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 152,00 eura. Stoga je ukupni trošak tužitelja, uz PDV, 1.982,00 eura.

U Petrinji, 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelj po punomoćnicima iz ZOU Domagoj Rupčić i Lana Kostanjšek, odvjetnicima iz Siska
2. Tuženik po punomoćnicima iz OD Knezović i partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-c11d3**

Kontrolni broj: **0966d-1bee2-a912c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.